

Full diocesà

6 d'abril del 2025

p4 i p5 —Tots els detalls del pelegrinatge diocesà a Roma amb motiu del Jubileu

p6 i p7 —Entrevista a Josep Miró sobre el seu llibre que tracta l'Església i la pederàstia

**Uneix-te al
MOVIMENT
DOBLE X**

A la declaració de la renda
HO DONEM TOT

0,7% + 0,7%

Església catòlica Altres fins d'interès social

Marca les dues caselles

Cada cop som més els que ens movem per les persones, donant part dels nostres impostos als que més ho necessiten. És el nostre dret i no costa gens. Una altra manera d'entendre la solidaritat.

www.caritas.es #MovimentDobleX

Càritas

«Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres»

Diumenge V de Quaresma / Cicle C

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui féu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abundin els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.» (43,16-21)

Salm responsorial

És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!
[125]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'heavingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols sóc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.
(3,8-14)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús se'n anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més.» (8,1-11)

«Jesús digué:
“Tampoc jo no
et condemno.
Vés-te'n, i d'ara
endavant no
pequis més”»

«Tampoc jo no et condemno»

Andrey Castrillón, prev.

Tot i que aquest cicle litúrgic correspon a l'evangeli de Lluc, avui llegim un pasatge de Joan, el de la dona adúltera. L'estil narratiu recorda més Lluc que no pas Joan, però el seu missatge connecta plenament amb el camí quaresmal en què descobrim la misericòrdia infinita de Déu.

Els fariseus i mestres de la Llei, experts en els preceptes de Moisès, presenten el cas d'una dona adúltera, no per exigir justícia, sinó per comprometre Jesús: «I vós, què hi dieu?» (Jn 8,6). Si la defensa, contradiu la Llei; si la condemna, nega el seu missatge de perdó. Però Jesús no cau en el parany, sinó que dona una resposta amb un gest i unes paraules que desarmen l'acusació: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres» (Jn 8,7). En aquell instant, l'escena es capgira. Els acusadors, començant pels més vells, marxen d'un a un acusats per la seva pròpia consciència. Aleshores queden Jesús i la dona. Sant Agustí descriu aquest moment amb bel·lesa: «Restaren només ells dos: la misèria i la misericòrdia.» Jesús no la jutja, però tampoc no li diu que no hagi passat res. La seva paraula és clara: «Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més» (Jn 8,11). No es tracta solament d'un perdó que allibera, sinó d'una crida a renéixer. Així actua Déu amb cada un de nosaltres: no ens condemna, sinó que ens obre un camí de gràcia i renovació interior.

Aquest episodi ens convida a mirar-nos amb sinceritat i a evitar la hipocresia. Ens desafia a reaccionar amb compassió davant els errors dels altres, en lloc de condemnar-los, i a oferir segones oportunitats. Jesús ens recorda que el perdó és tant un do de Déu com una responsabilitat nostra i que forma part d'un procés constant de conversió.

La imatge

L'adúltera havia de morir lapidada: segons la Llei era el càstig pel seu delicte. Els acusadors pensaven en la venjança envers el feble; Jesús exerceix la misericòrdia salvadora. Va tenir sort de ser portada a Jesús, que enfronta els acusadors amb ells mateixos: ja poden començar a tirar les pedres. Jesús sol amb la dona, ni la condemna ni la castiga: ves-te'n en pau i no pequis més.

Crist i l'adúltera (1512-15). Ticià

Agenda

Lit. hores: Setmana I

7 dilluns

— Sant Joan Baptista de la Salle, fund.
Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 /
Salm 22 / Jo 8,1-11

8 dimarts

— Sant Dionís de Corint
Nm 21,4-9 / Salm 101 / Jo 8,21-30

9 dimecres

— Santa Maria Cleofàs
Dn 3,14-20.91-92.95 / Dn 3 /
Jo 8,31-42

10 dijous

— Sant Ezequiel, profeta
— Sant Dimes, el bon lladre
Gn 17,3-9 / Salm 104 / Jo 8,51-59

11 divendres

Dia d'abstinència
La Mare de Déu dels Dolors,
a Bellpuig
La Mare de Déu de la Pietat,
a Igualada
— Sant Estanislau, bisbe
Jr 20,10-13 / Salm 17 / Jo 10,31-42

12 dissabte

— Sant Juli I, papa
Ez 37,21-28 / Jr 31 / Jo 11,45-56

13 diumenge de Rams en la Passió del Senyor / Cicle C

— Sant Martí I, papa
Lc 19,28-40 / Is 50,4-7 / Salm 21 /
Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23,56

Pelegrina a Roma amb la diòcesi aquest Jubileu!

Del 19 al 23 d'octubre amb el nostre bisbe Romà

Podem aportar més detalls del programa del pelegrinatge a Roma amb motiu del Jubileu i que serà presidit pel nostre bisbe Romà.

El dia 19 d'octubre del 2025 un grup de pelegrins iniciarà un viatge cap a Roma, centre espiritual i històric del cristianisme. L'expedició partirà des de diverses localitats catalanes, incloent-hi Ripoll, Vic, Manresa i Igualada, per a dirigir-se a l'aeroport de Barcelona – el Prat. Allà els participants es reuniran amb el guia de RT Cultural, que els acompanyarà durant tota l'estada. El vol de la companyia Vueling s'enlairarà a les 16.50 h i arribarà a Roma a les 18.40 h; seran rebuts per

una guia local. El grup s'allotjarà a la residència religiosa Villa Aurelia.

El segon dia del pelegrinatge començarà amb una visita panoràmica per Roma. Els participants recorreran llocs històrics, com la muralla Aureliana, les Termes de Caracalla i el Palatí, fins a arribar al Colosseu i el Circ Màxim. Tot seguit, es dirigiran a la basílica de Santa Maria la Major, on tindran l'oportunitat de creuar la Porta Santa i celebrar l'eucaristia. Aquesta basílica, fundada l'any 431 per Sixte III, és una de les quatre basíliques papals i destaca per la seva estructura paleocristiana. Després de dinar en un restaurant local, els pelegrins passeja-

ran pel barri del Trastevere, conegut pel seu ambient bohemí i la seva riquesa històrica. Visitaran Santa Maria in Trastevere, una de les esglésies més antigues de Roma, i l'església de Montserrat, un temple amb profunds vincles amb la cultura catalana i espanyola.

Porta Santa i eucaristia al Vaticà

El tercer dia els participants tindran l'oportunitat de visitar la basílica de Sant Pere del Vaticà i creuar la seva Porta Santa. L'eucaristia se celebrarà en aquest monumental temple, que acull la tomba de sant Pere i obres mestres com la Pietat de Miquel Àngel. També

es visitarà la cripta dels papes, un espai arqueològic on es conserven restes històriques de gran valor. Havent dinat, els pelegrins es traslladaran als Museus Vaticans, on contemplaran tresors artístics com la Capella Sixtina. Aquesta obra mestra de Miquel Àngel, amb el seu famós Judici Final, és una de les obres artístiques més admirades del món.

Audiència amb el Sant Pare

El quart dia estarà marcat per un dels moments més emotius del viatge: l'audiència papal. Els pelegrins assistiran a aquest acte, que se celebra cada dime-

cres a la plaça de Sant Pere o a l'Aula Pau VI, depenent de la meteorologia. L'acte inclou la benedicció apostòlica i mencions especials de grups participants. Abans de dinar hi haurà temps lliure per a passejar pel centre de Roma, amb recomanacions com la plaça d'Espanya i la seva emblemàtica escalinata. A la tarda el grup visitarà la basílica de Sant Joan del Laterà, la catedral de Roma i seu episcopal del pontífex. Aquest temple històric també compta amb una Porta Santa que els pelegrins podran travessar.

El pelegrinatge es clourà amb el retorn a Barcelona el dia 23 d'octubre. Després d'uns dies intensos de pregària, reflexió i descobriment cultural, els participants tornaran amb records inesborrables d'una experiència única.

Aquesta experiència de pelegrinatge no solament oferirà l'oportunitat de viure moments de profunditat espiritual, sinó també de gaudir de la immensa riquesa històrica i cultural de Roma.

Informació i inscripcions: RT CULTURAL. Barcelona; info@rtcultural.com; www.rtcultural.com; T 93 122 67 00.

Celebracions penitencials dins el Jubileu 2025

Amb motiu de la Setmana Santa i en el marc de l'Any Sant, el bisbe Romà presidirà una sèrie de celebracions penitencials en alguns dels temples jubilers de la diòcesi. Aquests actes oferiran als fidels l'oportunitat de preparar-se espiritualment per a la Pasqua a través del sagrament de la reconciliació i guanyar així la gràcia jubilar de la indulgència plenària.

Les celebracions tindran lloc en les següents dates i llocs:

- Dissabte 12 d'abril, a les 11 h, a la basílica de la Seu de Manresa.
- Dimarts 15 d'abril, a les 19 h, a la catedral de Vic.
- Dimecres 16 d'abril, a les 19.30 h, a la basílica de Santa Maria d'Igualada.

Nomenaments

El bisbe Romà va signar el dia 17 de març els nomenaments següents:

- **Mn. Félicien Mbonigaba**, rector de les parròquies de Sant Pau de Segúries i Sant Miquel de Cavallera.
- **Mn. Léopold Kananga**, vicari de les parròquies de Sant Vicenç de Castellet i Santa Maria del Vilar.

«L'Església ha estat un boc expiatori per a tapar la magnitud real dels abusos»

Entrevista a Josep Miró i Ardèvol

Josep Miró i Ardèvol (Barcelona, 1944) és un polític i enginyer agrícola català, directiu en diverses empreses. Va començar la seva activitat política amb la reconstitució de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (FNEC), l'any 1963. Fou empresonat en 1969, jutjat per associació il·lícita pel TOP en 1971 i posteriorment absolt. Membre fundador d'Unió del Centre de Catalunya (UCC) fins a la seva integració a CDC (1978-1980), en les eleccions al Parlament de Catalunya de 1988 va ser elegit diputat i fou nomenat conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de 1984 a 1989, i regidor de l'Ajuntament de Barcelona fins al 2002. És impulsor d'e-Cristians i, posteriorment, del Corrent social cristià. Ha presentat el llibre

La pederastia en la Iglesia y la sociedad. El gran chivo expiatorio (editorial Sekotia) i per aquest motiu ha concedit una entrevista al Full Diocesà.

Quin impacte espera que tingui aquest llibre en el debat públic sobre els abusos a menors?

Que contribueixi de forma decisiva a conèixer la dimensió real i creixent d'aquest crim, malgrat la manca de resposta per part dels poders públics. També la presència marginal que hi tenen les persones vinculades a l'Església i els bons resultats de les actuacions eclesials; és a dir, tot el contrari dels tòpics que es fan servir i es reiteren falsament des de fa temps. Vull, per tant, trencar els estereotips vigents construïts sobre una

gran deformació de la realitat. És per aquesta raó que un dels capítols preliminars del llibre comença amb les falses tombes dels nens indígenes del Canadà.

Creu que l'Església hauria de ser més proactiva en defensar-se d'acusacions desproporcionades? Com podria fer-ho?

Per descomptat que sí. Gran part del problema prové de la seva passivitat sense mesurar prou bé el descrèdit que ha comportat una campanya que, com explico, va començar fa trenta anys a l'àrea anglosaxona i encara ara es repeteixen els mateixos arguments i es reiteren els mateixos fets. La resposta és molt concreta: posant en relleu tot allò que ha fet en prevenció, intervenció, denúncia i reparació, que és molt i amb resultats extraordinàriament positius comparat amb tota la resta de grans institucions, començant pels estats i l'ONU, i també mostrant i denunciant profèticament la magnitud d'aquest drama: més de 9.300 casos d'abusos sexuals l'any 2023 a Espanya, dels quals n'hi ha només 5 de vinculats a l'Església.

Vull trencar els estereotips construïts sobre una gran deformació de la realitat, perquè les dades mostren que l'Església no és el centre del problema

Com ha evolucionat la percepció social sobre aquest tema en els darrers anys? Quins factors creu que hi han influït més?

Ha evolucionat malament perquè s'ha fet servir l'Església de boc expiatori obtenint un doble guany: evitar que l'atenció es fixés en la magnitud social i institucional d'aquesta mena de delictes i alhora aprofundir el desprestigi de l'Església i els seus membres, arraconant-los, per dir-ho així, a la tranquil·litat de les sagristies. Els grans mitjans de comunicació, *El País*, *La Vanguardia*, *El Periódico*, les televisions i ràdios, per una banda, juntament amb un ampli front polític, uns per acció (PSOE i PSC, ERC, Sumar/ Comuns, Podemos, PNB CUP, etc.) i altres com a col·laboradors passius necessaris (com Junts i PP) i com a condició necessària la passivitat de la institució eclesial i dels catòlics.

Quina responsabilitat tenen els mitjans de comunicació en la construcció d'un relat parcial sobre aquest problema?

Com he apuntat en la resposta anterior, decisiva, sobretot per part d'*El País*, amb un gran seguiment per part de *La Vanguardia* TV, Rac 1 i Catalunya Ràdio, a més d'*El Periódico* a Catalunya. *El País* és l'autor d'una campanya de més de dos anys de durada que ha presentat resultats falsejats els uns, deformats els altres, que va ser el motor de l'acord per part del Congrés dels Diputats de fer investigar aquests delictes, però només si eren comesos per persones vinculades a l'Església, cosa que constitueix un cas rotund de discriminació contrari a la Constitució. Però ningú no va qüestionar mai aquestes dades fins a la intervenció d'e-Cristians i ara el Corrent Social Cristià. El llibre mostra, amb una acurada anàlisi estadística, les inconseqüències d'aquella font i la seva intenció deliberada de deformar la rea-

litat contra l'Església. Cal llegir-ho per a veure fins on s'ha arribat.

En quins aspectes la resposta de l'Església pot ser un model per a altres institucions?

En el conjunt pels resultats assolits, que és en definitiva el que valida un mètode. Aniria molt més bé tot si les institucions de l'Estat adaptessin a la seva realitat el conjunt de mesures que, des de la prevenció fins a la reparació passant per la intervenció, ha adoptat l'Església. En l'última dècada han desaparegut quasi del tot els casos i en aquest segle s'han aminorat en gran manera, en el benentès que fins i tot en el període pitjor dels anys seixanta i setanta del segle passat no varen perdre la seva condició de marginals en relació amb el total de delictes d'aquesta mena.

Per què creu que altres institucions amb un nombre més alt de casos no reben el mateix escrutini públic?

Perquè no són l'Església, posseïdora de dos al·licients: una part de la població és partidària d'una crítica ferotge envers ella i és un subjecte gran i alhora fàcil de vituperar per la passivitat i acomplexament dels seus membres, seguidors en

gran manera de l'estranya teoria que, si diuen alguna cosa i expliquen la realitat, encara serà pitjor.

Quins elements de la cultura contemporània estan agreujant el problema dels abusos a menors?

La cultura de la desvinculació hegemònica en la nostra societat. La consideració que la realització personal passa per la satisfacció de les pulsions dels desitjos i que aquest és el bé més gran que ha de guiar la pròpia vida però per damunt de tota norma, creença, deure, vincle o tradició. Aleshores el sexe s'ha convertit en la primera categoria política i ho emmarca tot, i la satisfacció dels seus impulsos es veu com a cosa sana. En aquest marc on l'impuls sexual no és educat i canalitzat, és evident que fàcilment es desborda i dona lloc a violències sexuals, en què la dels menors és la més gran de totes en termes de prevalença. Quan les virtuts han desaparegut del reconeixement de la comunitat i de l'educació en la família i l'escola (què són els valors sense virtuts per a assolir-los sinó abstractes universals il·lusoris?), és impossible contenir les perversions sexuals.

Com pot l'Església equilibrar el reconeixement de les seves falles amb la defensa davant d'atacs injustos?

Aplicant, com ja fa, la metodologia definida sense oblidar el camí de la gràcia i la reconciliació amb Déu, entenent que en moltes ocasions l'agressor és també una víctima que, a més de ser condemnada, ha de ser ajudada, complir la seva missió de denunciar els mals dels món i, en aquest cas, explicant la magnitud del problema emmarcant la seva dimensió, aportant dades i informació de manera continuada en aquest sentit als fidels. Per què no constituir un observatori de la violència de tota mena contra la gent gran i els menors? I educant en les virtuts. Un deure cristià.

Caminar junts en l'esperança (i III)

Romà Casanova, bisbe de Vic

La conversió és sempre una necessitat ineludible en el camí cristià. Si algú pensés que ell ja ha assolit la «seva» meta en la vida cristiana, seria un gran error. El seguidor de Jesús ha de ser contínuament en camí, seguint les petjades del seu Mestre, el qual, com veiem en els evangelis, tothora tenia al davant acomplir la voluntat del Pare, recorrent els camins de Galilea i, després, els de Judea, anant i venint de Jerusalem. El seus passos per anar a trobar-se amb les persones, de poble en poble, eren sempre amb el desig de fer allò que el Pare li havia encomanat; sobretot la seva «hora», el seu «calze», la seva donació per la salvació de la humanitat.

Convertir-se a l'esperança ha de ser un objectiu en el nostre itinerari vers la Pasqua

En el missatge per a la Quaresma d'enguany, el sant pare Francesc —amb qui estem units pels lligams de la filiació pròpia del qui és pare de tots nosaltres— ens fa una crida a la conversió: «la de l'esperança, la de la confiança en Déu i en la seva gran promesa de la vida eterna». Convertir-se a l'esperança, doncs, ha de ser un objectiu en el nostre itinerari vers la Pasqua. El Jubileu del 2025 ja ens ho recorda: hem de ser, enmig d'un món que té al davant un futur incert, testimonis d'esperança. No pas qualsevol, sinó aquella que no defrauda (cf. Rm 5,5): la que té la seva font en la mort i la resurrecció de Jesucrist, perquè en el misteri pasqual se'ns ha manifestat plenament l'amor de Déu a favor nostre; aquell amor del qual ningú ni res no ens podrà separar, perquè s'ha mostrat incondicional a favor nostre. Sobre aquest amor, que la fe ens fa conèixer, tota persona pot edificar la seva vida, pot obrir els ulls a l'horitzó sempre obert. Jesucrist és, doncs, la nos-

tra esperança viva. Aquí rau l'objectiu del jubileu, com s'indica en la butlla papal: «Que pugui ser per a tothom un moment de trobament viu i personal amb Jesucrist, el Senyor, “porta” de salvació (cf. Jn 10,7.9); amb ell, a qui l'Església té la missió d'anunciar sempre, a tot arreu i a tothom com la nostra esperança (1Tm 1,1)».

El Sant Pare ens indica què ens hem de preguntar per a veure si caminem en esperança: «¿Tinc la convicció que Déu perdona els meus pecats, o em comporto com si pogués salvar-me tot sol? Anhele la salvació i invoco l'ajut de Déu per a acollir-la? ¿Visc concretament l'esperança que m'ajuda a llegir els esdeveniments de la història i m'impulsa al compromís per la justícia, la fraternitat i la cura de la casa comuna, actuant de manera que ningú no quedi enrere?»

